νοῦσε τὴν ἔγνοια καὶ πάντα θὰ εἴτανε μέσα στὸ δίκιο, κι ἀνίσως ἡ κυρία Βουρλᾶ εἴτανε σὲ ὅλα τίμια γυναίκα.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ καλὰ παρατηρημένοι στὸ ἔργο σου· ἀξιολύπητο πράμα.

Κοντολογῆς· νά, μιὰ σύντομη πράξη ποὺ ξεδιπλώνει τὴ θλιβερὴ πραγματικότητα, καὶ φέρνει τὴ σκέψη στὸν ἴσο νοῦ καὶ τὴ συγκίνηση στὴν εἰλικρινῆ καρδιά. Καλὰ συνεχίζει τὴ σειρὰ τῶν ἠθικοποιητικῶνε σου δραμάτων, μὲ ἀνθρώπινη ἀλήθεια πιὸ πολλή, καθὼς φαίνεται, στοὺς χαραχτῆρες.

Nice, le 28 Juillet 1909.

E. CLÉMENT

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕ ΠΙΑΝΟ

Τυπωθήκανε στὴ Λειψία καὶ πουλιοῦνται στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ».

α') ΠΟΙΗΣΗ ΜΑΛΑΚΑΣΗ:

1) Στὴν ἀνέμη καρφωμένα . Δρ. 1.—
2) Τραγουδάκι . . . . . » 1.—
3) Στὴ νῆσο πέρα ὁ πύργος τῆς Ἀθώρητης . . . . . » 1.—

β') ΠΟΙΗΣΗ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΑΣΗ:

4) Μολιβιάτισσα . . . . . Δρ. 1.—
5) Μισιριώτισσα . . . . . » 1.—
6) Ρουμελιώτισσα. . . . . » 1.50
7) Ἀφροδίτη. . . . . » 1.50
8) Χάϊντε χοῦρδε . . . . . » 1.—
9) Μικρούλα . . . . . » 1.50
10) Στὸν Ἔποπα (μαλλιαρικὰ Πόπ!) Χαρίζεται.

Ὅλα μαζὶ ἕνας τόμος δρ. 5.

Ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ καὶ ΕΜΠΟΡΙΚΗ

Ἐν Ἀθήναις (Πλατεῖα Κάνιγγος)

Ἐγκεκριμένη διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἰουλίου 1894 Β. Δ. Σχολαὶ τεχνικῶν σπουδῶν ἀνώτεραι:

ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ, ΓΕΩΡΓΙΚΗ, ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΙΚΗ, ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

Φοίτησις διετής.
Ἔναρξις μαθημάτων τῇ 15 Σεπτεμβρίου.
Πρόγραμμα ἀποστέλλεται δωρεάν.

Γίνονται δεκταὶ μαθήτριαι.

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 5.— Γιὰ τὶς Ἐπαρχίες δρ. Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες (2 δρ. τὴν τρι μηνία) συντρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂ δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομή του.

10 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 10

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμᾶ πουλιοῦνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμή.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλή, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδερόδρομου Ὁμόνοια), στὸ κιόσκι Γιαννοπούλου (Χαυτεῖα), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλή).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπω-

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἡ παραίτηση τοῦ Θεοτόκη—Ὁ Ραμπαγᾶς Λεβίδης—Τὸ τελευταῖο του κατόρθωμα—Χωρὶς Βουλή.

ΟΧΙ ἀναντρος ὁ Θεοτόκης, ἂν ἀληθινὰ παραιτήθηκε τούτη τὴ φορὰ (γιατὶ πολλὲς φορὲς ἴσαμε τώρα μᾶς γέλασε) ἀπὸ τὴν Κομματικὴ ἀρχηγία κι ἀπὸ τὸ βουλευτικὸ ἀξίωμα. Ὄχι ἀναντρος, μὰ παληκαράς, γιατὶ παληκαριὰ εἶναι νὰ πεῖς ξάστερα τὴ γνώμη σου, ὅσο στραβὴ κι ἀνάποδη κι ἂν εἶναι, καὶ νὰ πᾶς καλιά σου ὕστερα.

Κι αὐτὸ ἔκαμε κι ὁ Θεοτόκης. Δήλωσε πὼς εἶναι ἀντιεπαναστατικός, πὼς δὲν μπορεῖ δηλ. νὰ παρνηθεῖ τὸ πολιτικὸ παρελθόν του, καὶ παραιτήθηκε.

Κ' ἔκαμε πολυκαλά. Λένε πὼς θὰν τονὲ μιμηθοῦνε κι ἄλλοι τριάντα βουλευτάδες ἀπὸ τὸ κόμμα του. Καλὰ θὰ κάμουν κι αὐτοί. Μακάρι νὰν τονὲ μιμηθεῖ κι ὁ Ράλλης κι ὁ Μαυρομιχάλης κι ὅλα τἄλλ' ἀστραφτερὰ ἀστέρια τοῦ ρουσφετιοῦ. Δὲ χάθηκε ὁ κόσμος κι οὔτε θὰ γίνει ἡ παραμικρότερη ζημιά. Θὰ κάνουνε μάλιστα ἅγια δουλιά. Γιατὶ πρέπει νἀδειαστεῖ πρῶτα ἡ Βουλὴ καὶ νὰ καθαριστεῖ καλά, γιὰ νὰ μπορέσουνε νὰ μποῦνε ὕστερα μέσα οἱ καινούριοι καὶ οἱ ἀληθινοὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ.

*

ΕΝΑΣ μόνο δὲν ὑπάρχει καμιὰ ἐλπίδα νὰ παραιτηθεῖ, ὁ Λεβίδης. Καθὼς ἡ ἀφεντιά του τὸ δήλωσε καὶ σὲ συντάχτη τῆς «Ἀκρόπολης», εἶχε δεῖ, κι ὅταν ἀκόμα εἶταν Ὑπουργός, πὼς τὸ κακὸ πιὰ ξεχείλισε καὶ μόνο πὼς μιὰ ἐπανάσταση θὰ μποροῦσε νὰν τὸ σταματήσει.

Τὸ εἶχε δεῖ, μὰ δὲν εἶχε τὸ κουράγιο οὔτε νὰν τὸ πεῖ οὔτε νὰν τὸ κάμει. Δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ ἐπαναστατήσει ὁ ἴδιος καὶ νὰ φύγει ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο, δηλώνοντας γιὰ ποιούς λόγους ἔφευγε.

Ὁ Λεβίδης ὅμως οὔτε στὶς πιὸ κρίσιμες στιγμὲς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξεχάσει πὼς εἶναι κομματάρχης καὶ ζητάει ὅλα νὰν τὰ ξεμεταλλεύεται γιὰ τοὺς κομματικούς του σκοπούς. Γιατὶ νὰ μὴ ζητήσει νὰ ξεμεταλλευτεῖ γιὰ τοὺς διους σκοποὺς καὶ τὴν Ἐπανάσταση;

*

ΣΤΗΝ πολιτικὴ ἱστορία τοῦ Θεοτόκη (ἂν ἀληθινὰ ἡ πολιτική του ἱστορία τελιώνει σήμερα) θὰ γραφτεῖ γιὰ τελευταῖο κατόρθωμα ἡ ὑποδοχὴ ποὺ παρασκεύασε γιὰ τὸ Διάδοχο στὴν Κέρκυρα. Τέτια ὑποδοχή, ποὺ ἔκαμε τόσο ἀντιδημοτικὸ τὸ Διάδοχο καὶ ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ ματοκυλήσει τὸν τόπο, μόνο ἕνα μωρὸ παιδὶ κ' ἕνα μυαλὸ νερουλιασμένο μπορούσανε νὰν τὴ σκεδιάσουν καὶ νὰ τὴν κάμουν ἔτσι ποὺ τὴν κάμανε.

Ὅσο γιὰ τὸ Διάδοχο, τὸ δυστύχημα εἶναι ποὺ δὲν τὴν ἔνιωσε τὴν παγίδα μὰ παρασύρθηκε τυφλὰ σὲ δαύτηνε.

*

ΧΩΡΙΣ Βουλή. Σιγολέγεται κι αὐτό. Πώς ἡ δεύτερη πράξη τῆς Ἐπανάστασης θἄναι νὰ διοικηθοῦμε δίχως Βουλή. Δηλ. πὼς ὁ «Στρατ. Σύνδεσμος» ἔχει ἀποφασίσει νὰ ρήξει τὴν Κυβέρνηση Μαυρομιχάλη πρὶν ἀνοίξει ἡ Βουλή, νὰ κάμει Ὑπουργεῖο ἀπὸ πρόσωπα ποὺ τἄχει ὁρισμένα ἀπὸ τώρα, καὶ νὰ διοικήσει τὸν τόπο γιὰ κάμποσο καιρὸ δίχως Βουλή, μὲ Βασιλικὰ διατάγματα.

Νὰν τὸ δοκιμάσουμε κι αὐτό. Νὰ δοκιμάσουμε κι ὅ,τι ἄλλο θέλουν. Ἀδιάφορο, ἂν αὐτὸ τὸ ἄλλο μᾶς ματοκυλήσει.

Εἴμαστε ποῦμαστε πνιγμένοι. Καὶ κεῖ ποὺ νὰ πνιγόμαστε στὸ ἔμπυο τῆς σαπίλας μας, χίλιες φορὲς προτιμώτερο νὰ πνιγοῦμε στὸ αἷμα μας,

ΑΛΛΗ ΠΛΑΣΗ

Ὁ νοῦς μου δείχνει στὴν ψυχὴ κάποια καινούρια πλάση
ἀνάμεσα στὰ σύγνεφα καὶ στὸν τρελλὸν ἀγέρα
καὶ ἀγωνιέται ἡ φτωχὴ στὴν πλάση αὐτὴ νὰ φτάση
καὶ περπατεῖ ἀκούραστη στὸ γαλανὸν αἰθέρα.
Τὴ ρίχν' ὁ ἄνεμος στὴ γῆ μπροστὰ στὸ νεκροθάφτη
κ' ἐκεῖνος μὲ βαρειὰ λαλιὰ τῆς λέει πὼς θὰ καθίση
ὡς που τὸ μνῆμα νὰ γενῆ π' ἀδιάκοπα τῆς σκάφτει,
ἐκεῖ ν' ἀφίση τὸ κορμὶ κι αὐτὴ νὰ φτερουγίση!

ΛΙΛΙΚΑ ΜΠΕΤΣΙΚΑ

ἕνα στὸν ἄλλο.

— Ποιητάκος! εἶπε μὲ ἀηδεία καὶ σούφρωσε τὰ χείλια του σὰ νἄποιρνε κινίνο, κάποιος κοντούτσικος ἀνθρωπάκος μὲ ξουρισμένα μουστάκια, μὲ λυμένη μαύρη γραβάτα καὶ μὲ μακριὰ μαλλιὰ γιὰ νὰ φαίνεται καλλιτέχνης.

— Κυτάχτε τον! Χιχιχί! Θκρρεῖς καὶ βλέπουνε τὰ μάτια του ὅ,τι λέει ἡ φωνή του! εἶπεν ὁ χασάπης μὲ τὴν ἀνασηκωμένη μυτίτσα.

Κ' ἡ Χρυσούλα ἀκκουμπισμένη στὸ κυπαρίσσι ἔτρεμε. Κ' ἤθελε νἀρχίσει τὰ κλάματα, μὰ δὲν τολμοῦσε.

Ἥσυχα-ἥσυχα ὁ Ὀρέστης ξακολουθοῦσε.

«Κι ἀκόμα ἡ καινούρια θρησκεία μᾶς μαθαίνει νὰ μὴ θυμώνομε γιὰ τὴν ἀνηθικότητα καὶ τὴν κακία καὶ τὴν ἀσκήμια ποὺ παραμορφώνουν τὶς ψυχὲς τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων. Κ' οἱ ἀτέλειες αὐτὲς εἶναι ἐφαρμογὴ τοῦ μεγάλου νόμου τοῦ Ξετυλιγμοῦ. Κ' οἱ ἀτέλειες αὐτὲς εἶναι ἁρμονία. Natura saltus non facit· κ' οἱ ἄμεσοι ἀπόγονοι τῶν πιθήκων δὲν εἴταν δυνατὸ νὰ εἶσαν τέλειοι. Ἂν εἶσανε, θἄταν saltus στὸ ξετύλιγμα, θἄταν παραφωνία στὸ ρυθμὸ ποὺ κυβερνᾶ τὰ ἄστρα, τὰ σκουλήκια καὶ τὶς ψυχές!»

— Χιχιχιχιχί! σιγοχαχαρίζανε γύρω τριγύρω ὅλοι. Κ' ἡ Χρυσούλα ἔπαψε πιὰ νὰ τρέμει κι ἄκουε τὰ μελίσσια μόνο τώρα, ποὺ βουΐζουνε μπαίνοντας στὰ μυρισμένα νυφικὰ λέχτρα τῶν λουλουδιῶν, κι ἄκουε ἀποπάνω της τὰ φυλλαράκια ν' ἀνοίγουν στὶς ἄκρες τῶν κλαδιῶν κ' ἔνοιωθε τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς της ν' ἀνοίγουνε κι αὐτὰ κι ὅλο της τὸ κορμὶ νὰ χαίρεται, ν' ἀναγαλλιάζει, νὰ φουντώνει πιὸ ξέχειλο μέσ' ἀπὸ τὴν πουκαμίσα της τὴ νυχτικιά.

Καὶ δίπλα της ὁ βιβλιοθηκάριος στριφογύριζε τὸ πελώριο του τὸ κλὰκ στὰ χέρια του νευρικός.

— Μὰ κύριε Πρόεδρε, αὐτὰ εἶναι ἀνοησίες, ἀνοησίες. Στὴν ἀγάπη θὰ στηρίξουμε τὴ ζωή; Καὶ τότε ἐρωτῶ (καὶ ὕψωσε τὸ δάχτυλό του) τί θὰ κάμομε τὸ otrioggle for life καὶ τὸ pomo pomini lupus?

— Οὔ, καημένε (ἔτσι πάντα τὴν ἄρχιζε τὴν κουβέντα του ὁ κ. Πρόεδρος) οὔ καημένε, τί σὲ μέλει; Ἄς τονε νὰ λέει ὅ,τι θέλει. Μὴ γίνεσκι ἴσα του... Οὔ καημένε! Κι ἄγγισε χαδευτικὰ καὶ προστατευτικὰ τὸ βιβλιοθηκάριο στὸν ὦμο.

Κι αὐτὸς κολακεύτηκε, ξεροκατάπιε καὶ σώπασε.

— Μ' ἀλήθεια εἶναι μαιτρέσσα του αὐτὸ τὸ κορίτσι; λέγανε παρακπέρα τρεῖς λιμοκοντόροι ποὺ κάνανε ὅλοι μαζὶ κόρτε τῆς Χρυσούλας, καθένας μὲ τὸ δικό του σύστημα: Ὁ ἕνας ἀναστέναζε καὶ λίγωνε τὰ μάτια του, ὁ ἄλλος τὴν κύταζε κατάματα σὰ νἄθελε νὰ τήνε μαγνητίσει ἢ νὰ τήνε φοβερίσει, κι ὁ τρίτος ἔσκριβε τὸ μουστάκι του καὶ τῆς χαμογελοῦσε συγκαταβατικώτατα.

— Ναί, ναί· μαιτρέσσα του. Δὲν τὸ ξέρεις; Ἱστορία ὁλόκληρη!

— Τί; τί; Πές μου στὸ Θεό σου!

— Ἔπειτα... στὸ καφενεῖο... Μυθιστόρημα, φίλε μου. Ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ὁλομόναχη κ' ἦρθε καὶ τόνε βρῆκε.

— Σσσστ! φώναξεν ὁ δάσκαλος, ὑψώνοντας τὸ μολύβι.

«Καὶ μᾶς δίνει ἀκόμα ἡ Ἐπιστήμη τὴ βαθύγνωμη ἐπιείκεια καὶ καλοσύνη πρὸς ὅλους τοὺς δυστυχεῖς ποὺ εἶναι κακοί. Γιατὶ μᾶς ἔμαθε τοὺς βιολογικοὺς νόμους καὶ ξέρομε τώρα τὸ νὰ εἶσαι καλὸς ἢ κακὸς εἶναι τὸ πιὸ πολὺ ἀνεξάρτητο ἀπὸ σένα, πίσω ἀπὸ κάθε κίνησή μας κινοῦνται χιλιάδες χέρια πεθαμένων καὶ κάτω βαθιὰ σὲ κάθε αἴσθημα καὶ κάθε ἰδέα μας ἀργοσαλεύει ἀθάνατο τὸ ἔνστιχτο ἀρίφνητων ζώων. Ὅποιος ἐννοεῖ βαθιὰ ἀγαπᾶ καὶ βαθιὰ καὶ στὰ σκοτεινὰ καὶ ἄσκημα